

Sygn. akt II K 901/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Ś. w składzie:

Przewodniczący SSR Joanna Zaganiacz

Protokolant Barbara Lesiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy M. G.

po rozpoznaniu w dniach 9.06.2015r., 29.06.2015r., 27.08.2015r., 26.04.2016r.

sprawy karnej

P. M.

urodzonego (...) w K., syna E. i D. z domu K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 5 sierpnia 2014 roku będąc osadzonym w Areszcie Śledczym w Ś., województwa (...), znieważył słowami powszechnie uznanymi za obraźliwe funkcjonariusza publicznego Aresztu Śledczego w Ś. ppor. S. P. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk

I. oskarżonego **P. M.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 226 § 1 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. L. kwotę 1 343,16 zł (jeden tysiąc trzysta czterdzieści trzy złote szesnaście groszy) tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu **P. M.** z urzędu;

III. zwalnia oskarżonego **P. M.** od ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłaty, zaliczając wszelkie poniesione tymczasowo wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony P. M. jest osobą wielokrotnie karaną sądownie. Od 3 kwietnia 2009 roku odbywał karę pozbawienia wolności, a sierpniu 2014 roku był osadzony w Areszcie Śledczym w Ś.. W trakcie pobytu w tej jednostce oskarżony kilkakrotnie kierował do Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej we W. skargi, powołując się na nieprawidłowości w funkcjonowaniu aresztu oraz przekroczenia zatrudnionych tam funkcjonariuszy, w tym pokrzywdzonego S. P..

Dowody:

Częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 102

Zeznania S. P. – k. 102v.-103, 3

Zeznania K. B. – k. 146v.-147

Kopie pism oskarżonego – k. 137-145, 154-272

W dniu 5 sierpnia 2014 roku oskarżony przebywał w celi izolacyjnej w związku z wykonywaniem wobec niego kary dyscyplinarnej. Około południa cela była wizytowana przez wychowawcę – S. P., któremu towarzyszył oddziałowy P. P. (1), który wydawał posiłki. Oskarżony zadał wychowawcy pytanie, kiedy otrzyma kartki do pisania, ponieważ chciał sporządzić kolejną skargę, a kiedy nie otrzymał odpowiedzi, zwrócił się do pokrzywdzonego słowami: „zachowuje się pan jak idiota i wszyscy to wiedzą”. Pokrzywdzony poinformował wówczas oskarżonego, że wystąpi z wnioskiem o wymierzenie mu kolejnej kary dyscyplinarnej.

W dniu 6 sierpnia 2014 roku dyrektor AŚ w Ś. podjął decyzję o nałożeniu na P. M. kary dyscyplinarnej polegającej na odbywaniu widzeń w sposób uniemożliwiający bezpośredni kontakt z osobą odwiedzającą, a następnie w dniu 7 sierpnia 2014 roku skierował do Prokuratury Rejonowej w Świdnicy zawiadomienie o popełnieniu przez oskarżonego przestępstwa z art. 226 § 1 kk.

Dowody:

Częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 102

Zeznania S. P. – k. 102v.-103, 3

Zeznania P. P. (1) – k. 146-, 14

Pisma Dyrektora AŚl. w Ś. – k. 1, 119-122

Notatka z rozpytania – k. 4, 5

Zeznania R. B. – k.344

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. W toku postępowania przygotowawczego oświadczył, że na jego pytanie o udostępnienie papieru do pisania pokrzywdzony zaczął stroić głupie miny i nie udzielił mu odpowiedzi. Wówczas oskarżony stwierdził, że pokrzywdzony zachowuje się jak idiota, a nie jak wychowawca, na co pokrzywdzony powiedział, że sporządzi wniosek o ukaranie oskarżonego. W trakcie rozprawy oskarżony odmówił składania wyjaśnień i podtrzymał te, które złożył na wcześniejszym etapie procesu. Oświadczył ponadto, że we wcześniejszym czasie wielokrotnie składał skargi na pokrzywdzonego, ponieważ ten znieważał go, nazywając go „kapusiem”.

Wyjaśnienia oskarżonego – k. 102

P. M. był wcześniej wielokrotnie karany sądownie.

Dowód:

Dane z KRK – k. 30

Nadto Sąd zważył:

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy Sąd ustalił, opierając się na wyjaśnieniach oskarżonego, zeznaniach świadka R. B., a także częściowo na zeznaniach pokrzywdzonego S. P. i świadka P. P. (1). Relacje osób będących uczestnikami zdarzenia będącego przedmiotem sprawy, prezentowały dwie jego wersje. Zgodnie z depozycjami pokrzywdzonego oraz świadka P., oskarżony miał się do pokrzywdzonego zwrócić słowami: „jest pan idiotą i jest to fakt powszechnie znany”. Z kolei sam oskarżony utrzymywał, że powiedział pokrzywdzonemu, iż ten zachowuje się jak idiota. Wersję oskarżonego potwierdzają notatki urzędowe sporządzone w wyniku rozpytania oskarżonego i świadka P. przez

policjanta wykonującego czynności procesowe w toku dochodzenia – R. B., który zawarte w nich ustalenia potwierdził podczas przesłuchania na rozprawie. Notatki te zostały sporządzone w dniu przeprowadzenia rozpytań (4 września 2014 roku), poprzedzających przesłuchanie oskarżonego i świadka P.. Świadek R. B. zeznał na rozprawie, że odnotował w nich ściśle informacje uzyskane w trakcie rozpytania. Faktycznie, notatka z rozpytania oskarżonego zawiera te same okoliczności, które oskarżony w dalszej kolejności przytoczył podczas pierwszego przesłuchania. Natomiast notatka z rozpytania P. P. (1) obejmowała relację tego świadka, która była tożsama z wersją przedstawioną przez P. M., ale w trakcie przesłuchania w dniu 8 października 2014 roku (k. 13) świadek odmiennie przedstawił okoliczności zdarzenia, cytując rzekomą wypowiedź oskarżonego, skierowaną do S. P., identycznie jak zrobił to pokrzywdzony. Rozbieżność relacji wskazanych osób rodzi wątpliwości co do rzeczywistego przebiegu zdarzenia, których nie można zdaniem Sądu usunąć w drodze dalszych czynności dowodowych. Zdaniem Sądu nie można wykluczyć, że świadek P. z uwagi na powiązania z pokrzywdzonym może manipulować swoimi zeznaniami na jego korzyść, prezentując okoliczności zajścia w sposób bardziej obciążający go, niż wynikałoby to z ich faktycznego przebiegu. Oskarżony wcześniej składał kilkakrotnie skargi na administrację Aresztu Śledczego w Ś., w tym samego pokrzywdzonego, co mogło decydować o niechęci obu przesłuchiwanym funkcjonariuszy SW wobec niego i rzutować na jakość ich relacji. O konflikcie tym świadczą również zeznania świadka K. B..

Obie wypowiedzi, które były przypisywane oskarżonemu w toku procesu, mają zdaniem Sądu charakter znieważający. Określenie „idiota” ma oznaczać osobę upośledzoną umysłowo, potocznie: osobę głupią, nieodpowiedzialną, ograniczoną intelektualnie. Zarówno stwierdzenie: „jesteś idiotą”, jak i „zachowujesz się jak idiota” ma wydźwięk jednoznacznie pejoratywny i obraźliwy dla adresata. Nie ma zatem istotnego znaczenia zdaniem Sądu, jaką treść miała wypowiedź oskarżonego skierowana do pokrzywdzonego, gdyż w każdym przypadku oskarżony wypowiadając się w taki sposób, realizował swoim zachowaniem znamiona zarzucanego mu występku. Pokrzywdzony S. P. w momencie, gdy oskarżony zwracał się do niego, jako funkcjonariusz Służby Więziennej był funkcjonariuszem publicznym w znaczeniu wynikającym z treści art. 115 § 13 pkt 7 kk. Analizowana wypowiedź oskarżonego miała miejsce w trakcie i pozostawała w związku z pełnieniem przez pokrzywdzonego jego obowiązków służbowych. Sąd nie ustalił w niniejszej sprawie żadnych okoliczności wskazujących na to, że czyn oskarżonego został sprowokowany niewłaściwym zachowaniem pokrzywdzonego, a więc nie zachodziły przesłanki nadzwyczajnego złagodzenia kary lub odstąpienia od jej wymierzenia (art. 226 § 2 w zw. z art. 222 § 2 kk).

Przypisując P. M. sprawstwo i winę w zakresie zarzucanego mu występku Sąd wymierzył mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności. Wcześniejsza wielokrotna karalność wyłączała zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Zdaniem Sądu umyślny charakter działania oskarżonego, okoliczności popełnienia przez niego kolejnego czynu zabronionego (w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności orzeczonej w innej sprawie i w trakcie wykonywania wobec niego kary dyscyplinarnej za przewinienie popełnione w toku osadzenia w zakładzie karnym), brak skruchy, a wręcz przeświadczenie o legalności swojego postępowania, w pełni uzasadniały wymierzenie kary w powyższym wymiarze i postaci. Wcześniejsza wielokrotna karalność oskarżonego wskazuje, że jest on sprawcą niepoprawnym, wobec którego dotychczas stosowane oddziaływania nie przynoszą efektu, gdyż nawet w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności podejmuje on zachowania naruszające porządek prawny.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 ma 1982 roku – Prawo o adwokaturze, zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. L. wynagrodzenie, które wliczono w oparciu o § 12a ust. 2 pkt 3 i § 12d Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (pkt. II wyroku).

O kosztach sądowych rozstrzygnięto w oparciu o art. 624 § 1 kpk zwalniając oskarżonego P. M. w całości od ich ponoszenia, uwzględniając jego sytuację materialną (pkt. III wyroku).